

"Oh, there is a place
A place in hell
Reserved
For me and my friends
And if ever I
Just wanted to cry
Then I will
So I can
And I will"

/Morrissey

Vid "Yttermättet för en väldefinierad gränslinje" finner man platsen där du vill verka och vara. I ytterkant, vid gränslinjen. Jag förstår titeln. Vi är ju ett gäng konstnärer som tror sig trivas bäst där. För är det nånstans något spännande kan hända i dessa tider och i denna konstvärld så är det väl där vid kanten på rätt sida av gränslinjen.

Jag tänker kalla platsen för helvetet.
Tänk nu inte ond vs. god, mörk vs. ljus, himmel vs. helvete osv.
Detta helvete står över sådana enkla gränsdragningar.

Jag tänker mer på ett helvete typ som det Louise Bourgeois verkar ha besökt och som resulterade i ett broderi med texten:

"I have been to hell and back, and let me tell you, it was wonderful."
Typ en rörelse som inte har med rak timeline att göra.

Helvetet är platsen där saker o ting kan få vara vaga. Där är det tillåtande att stretcha i tanke och tal. Helvetet är platsen där felsteg tas, där lek, äventyr, trams och blodigt allvar avlöser varandra. En plats som kan vara evig, iallafall tills man dör, nåja, är du med mig hur jag tänker?

Nu förtiden känns platsen längre bort än någonsin.
Svår att hitta dit med borttappad karta i dimman.
Som att stå på Styrso och titta bort mot Vinga.
Jag kan känna trekanten och tornet men vet att det är en bra bit dit.
På öppet hav. En drunkningsdöd om jag tar min rackliga båt.

Men de dagar när huvud och hand är i stiltje är det lättare att hitta dit... tillbaka.
Sjökort som ritar sig själva via samtalen. Tunna elektriska streck i hjärnan.
Samtalen btw, ett av de viktigaste redskapen en konstnär kan ha.
Samtalen som av sig självt börjar bygga en fristad medans man surrar.

The world drags me down
Sanctuary
Sanctuary
Sanctuary
Sanctuary

/The Cult

Helvetet, Ytterkanten, gränslinjen, kärt barn har många namn.
En fantastisk plats. För allt får plats. En tramsig kuk eller klockan som sakta tickar tiden framåt.

Mestadels så målar och målar och målar du. Ju mer du målar desto enklare verkar arbetsbördan bli för Det som vaktar porten till ditt konstnärskap. Fler verkar vilja komma in i din värld. En del verkar till och med vilja stanna frivilligt och ser hur denna värld sakta växer.

Men när man växer börjar man glida.
Kan man glida mot mitten och hitta tillbaka sedan?
Är man välkommen tillbaka om man är du, som dig?
Om man glider pga det tunna lager ängslig sirap, tröttsamt ister och en vit häxas mentala majonäs som täcker marken, vems fel är det då?
Är det ens ett fel?
Kanske glider allt hela tiden. Som formerna som lite för tajt men ändå enkelt glider i en
H R Gigermålning?
Är det bra att glida så? Jag vet inte, men man gillar ju det.
Gigerglidet.

Du har just tejpats upp ett vitt rent papper på ett nyskurat golv.
Så börjar din process.
Kritor har testats. De flesta kritorna och fabrikaten som finns.
Du hittade din sort för några år sen. Dyr kritprismässigt men den är perfekt.
Du står på alla fyra, eller alla tre. Kritan skall ju hållas i en av händerna.
Kritan hamnar i handen när det blivit dags för de eventuella färgerna och svärtan.
Men innan dess har du stått upprest.
Med en krita tejpas på en stav börjar linjernas och formernas resa.
Ljuset i dina bilder kommer genom att partier lämnas eller att en bit papper rivs till collagebitar och döljer det som inte längre bör ses.

Själv har jag aldrig testat att teckna på detta sätt.
Gillar inte tanken på det svajiga o okontrollerade som jag tror uppstår.
Finner dock likheter till din process med mig när jag kör båt.
Minns situationer där propellern varit för nära ytan och där vinden varit för stark och hastigheten för låg. Gled okontrollerat mot andra båtar i hamnen.
Kände mig värdelös som kapten på min skuta.
Min båtshake en krit-pinne?
Jag håller alltid krampaktigt i båtshaken så fort jag är vid en hamn eller skall lämna en.
Känns skönt att det finns en möjlighet att skapa distans mellan sig själv och den eventuella fadäs som alltid lurar.

Ett tejpats papper på golvet är alltid ett segel. Addera bara vind.

Minns du teckningarna som man gjorde som barn där pistolskotten, laserstrålar och kaststjärnors färd ritades likt en stop-motionfilm fast allt i samma bild. Sen när projektilen träffade fienden fyllde det ritade blodet halva eller hela papp-ret. Tänker på dessa bilder när jag ser dina. Den röda och svarta pennan har alltid jobbat hårt. Då som nu.

Du låter bilderna få vila ibland. Läger dom åt sidan för en stund.
Minns ett besök i din ateljé i början av våra gemensamma äventyr.
Såg fotavtrycken och kladdet runt dina kanter på nästan varje bild.

Ett slapt grepp, tänkte jag först.

Men iakttog sedan hur du hela tiden försökte undvika att gå på pappret. Du blev en lindansare. För en stund. Bjöd på en show dömd att misslyckas.
Nu förtiden är dessa skoavtryck metaforer för alla steg i världen.
Att inte kliva fel går inte att undvika.
Skavankerna, som kanterna på ett formgjutet glasobjekt.

En klocka, en tegelvägg, fint formad stjärt.
En konstnär som en karritare.
Bilder och ting blir sjökort.
Streck och kluster.
Havet ligger blankt
Vi tittar efter grund, ramma båtar, går på grund och stormen rasar.
En vacker dag när dina händer har slutat fungera så ses vi väl i helvetet. Jag har reserverat ett bord för oss och våra vänner.
Och när vi går, går vi tillsammans.

/Patrik Bengtsson